

CHƯƠNG 02

Phong Bảo Xuất Hiện Dị Nhân

L

úc bấy giờ Đường Thế Dân vì bị thương quá nặng, lại kiệt sức nên thiếp đi trong mê man chẳng còn hay biết gì cả.

Chính trong khi ấy đã thấy văn sĩ trung niên xuất hiện đương trường chẳng hiểu từ hướng nào tới.

Thân pháp của ông ta quả thật kinh người.

Thiếu niên cao thủ vội vàng thu chưởng, sững sờ nhìn vị trung niên văn sĩ.

Trung niên văn sĩ buông trầm giọng:

- Nhị vị có biết đây là chốn nào không?

Hai sư huynh đệ chưa quen thuộc với tình hình võ lâm miền Bắc cho nên ngơ ngác không biết phải trả lời ra sao.

Trung niên văn sĩ tiếp:

- Quy củ của Phong Bảo trong mười dặm vuông không cho phép bất cứ ai được đả thương người khác.

Trung niên cao thủ giật mình:

- Thế ra nơi đây là Phong Bảo à?

- Đúng thế, tại hạ là tổng quản Phong Bảo có bốn phen tuần tra ngoài mười dặm, tề danh là Dư Định Tân. Xin hai vị báo danh cho biết.

Trung niên cao thủ tra kiếm vào vỏ thi lễ:

- Tại hạ xin chào Dư tổng quản, xin tha thứ cho sự thất lễ vừa rồi. Tiểu danh tại hạ là Trương Quyền, còn vị sư đệ tên Hạ Hầu Thiên.

Dư Định Tân nhìn Đường Thế Dân rồi hỏi tiếp:

- Còn vị nằm đây tên gì, tại sao lại có chuyện thanh toán lẫn nhau?

Trương Quyền ấp úng đáp:

- Gã tên là Đường Thế Dân, vốn là sư đệ của tại hạ, chỉ vì vi phạm môn quy, nên bọn tại hạ phải dẫn gã trở về phục lệnh.

Dư Định Tân cau mày lại:

- Thế quý vị thuộc môn phái nào?

Trương Quyền đáp:

- Sư phụ tại hạ là Thượng Quan Vũ, biệt hiệu Đồ Long Thủ.

Tổng quản Phong Bảo gật đầu:

- Đồ Long Thủ là một kiếm thủ tiếng tăm lừng lẫy bảy tỉnh miền Nam, còn ai không nghe tới tên nữa. Hôm nay được tiếp xúc với chư vị cao đồ đây thật là vạn hạnh.

Trương Quyền nghe đối phương ca ngợi thanh danh của sư phụ mình thì dương dương đắc ý:

- Xin đa tạ lời khen của tổng quản.

Song liền đó tổng quản Phong Bảo trầm mặt:

- Nhị vị đã vi phạm quy củ của bốn Bảo, theo lẽ thì phải thi hành nghiêm lệnh, song nghĩ nhị vị từ phương xa tới chưa hiểu rõ điều này, hai nữa chư vị là đồ đệ của Đồ Long Thủ nên tại hạ tạm bỏ qua. Vậy nhị vị hãy tự tiện cho mình.

Trương Quyền cười khà:

- đa tạ công đức của tổng quản. Tam sư đệ, hãy áp dẫn Đường sư đệ trở về phục lệnh sư môn.

Hạ Hầu Thiên được lệnh sư huynh, toan bước tới đỡ thân hình bất động của Đường Thế Dân.

Thình lình, lão tổng quản Phong Bảo giơ tay ngăn lại:

- Nhị vị cứ tự tiện ra đi, nhưng vị thiếu niên áo trắng này phải lưu lại bốn bảo.

Trương Quyền và Hạ Hầu Thiên đồng ngạc nhiên trở mắt nhìn lão tổng quản Phong Bảo.

Trương Quyền hỏi:

- Vì sao vậy?

- Đây chính là quy củ của bốn bảo, phạm bất cứ người nào bị thương trong chu vi mười dặm thì bốn Bảo phải có bốn phạm đưa họ về điều trị, thuốc thang cho tới khi lành bệnh. Còn nếu nạn nhân bị sát hại, là truy tìm cho ra manh mối kẻ thủ phạm để trị tội.

Trương Quyền lạnh lùng:

- Nhưng Đường sư đệ là kẻ phạm môn của gia sư, bọn tại hạ được lệnh sư phụ phải đem gã về.

Lão tổng quản trầm giọng:

- Đó là chuyện riêng của hai người và Đồ Long Thủ, song quy củ của bốn bảo thì không thể hủy bỏ.

Trương Quyền kinh dị tột độ nhưng vẫn điềm đạm:

- Lão tổng quản có thể cảm thông cho hoàn cảnh của bọn tại hạ để bọn tại hạ đưa Đường sư đệ rời khỏi chốn này chăng?

Lão tổng quản lắc đầu dứt khoát:

- Không thể được.

Trương Quyền và Hạ Hầu Thiên thấy đối phương cứng rắn, trong lòng khẩn trương, toan muốn phát động quật ngã lão tổng quản để dẫn Đường Thế Dân đi, nhưng chưa dám, vì hiểu rõ đối phương võ công cao cường, hai người chưa chắc là đối thủ.

Cho nên hai người đưa mắt nhìn nhau như ngẫm hỏi rồi đứng yên. Trong khi đó Đường Thế Dân từ từ tỉnh lại, mở mắt ra, tự điểm huyết phong bế các vết thương máu đang rỉ rả chảy.

Hạ Hầu Thiên khó chịu:

- Gia sư của bọn tại hạ cũng là một nhân vật có tiếng trong chốn giang hồ nếu đại tổng quản làm như thế...

Lão tổng quản buông trầm:

- Chớ nói đông dài, bất cứ ai trong võ lâm, dù là đại kỳ nhân hay đệ khách, hoặc đại cường môn nhân của môn phái đệ nhất giang hồ cũng không thể nào bãi bỏ quy củ của Phong Bảo được. Thú thật, hôm nay bốn bảo không bắt tội nhị vị cũng là quá nể nang lệnh sư rồi, chớ có hàm hồ, chỉ e bảo chủ tới đây tình hình sẽ đổi khác.

Trương Quyền biết chuyện không xong nhẹ giọng:

- Lão tổng quản, đây là một trường hợp hết sức đặc biệt, có lẽ nào ngài không tìm cách gỡ rối cho bọn tại hạ, khi trở về sẽ bị sư phụ trừng phạt nặng nề hay sao?

- Trừ khi nhị vị đây có đủ tài nghệ đánh ngã được bốn chức thì chư vị có thể tự nhiên mang gã thiếu niên áo trắng kia đi, song có điều trong khi giao tranh, võ công chẳng tư vị bất cứ ai.

Những lời của lão tổng quản vừa nói với âm thanh vừa hào hùng, vừa oai nghi như đe dọa đối phương khiến cho sư huynh đệ Trương Quyền nhìn thần tình của đối phương trong lòng không khỏi khiếp sợ, e dè.

Hai người hiểu chưa phải là đối thủ của lão tổng quản, hơn nữa nơi đây lại rất gần Phong Bảo, nếu phát động cao thủ ủa tới chắc chắn tai vạ không phải là nhỏ.

Nên Trương Quyền cung tay vái chào:

- Sư huynh đệ tại hạ xin cáo biệt lão tổng quản và xin hẹn có dịp báo đáp thâm ân.

Nói xong, Trương Quyền phóng ngựa đi, Hạ Hầu Thiên ruổi ngựa theo sau trong khi lão tổng quản Phong Bảo nổi lên loạt cười đắc ý.

Vừa dong ngựa Hạ Hầu Thiên vừa trách Trương Quyền:

- Lúc này đáng lẽ đại sư huynh đừng ngăn cản tiểu đệ, cứ để cho tiểu đệ giết chết gã Đường Thế Dân cho rồi, thì đâu đến nỗi tạo nên rắc rối như bây giờ.

Trương Quyền rùng vai:

- Tam sư đệ biết một mà chẳng biết hai. Như sư đệ đã rõ, quy củ của Phong Bảo là đuổi bắt cho kỳ được thủ phạm giết người trong phạm vi của họ, lúc này nếu chúng ta sát hại Đường Thế Dân, thì chắc chắn giờ này sư huynh đệ chúng ta đã bị họ bắt đi rồi. Đừng hối tiếc điều vô ích đó.

Hạ Hầu Thiên than thở:

- Như thế làm sao chúng ta trở về thưa lại với sư phụ cho xuôi chuyện đây đại sư huynh?

- Chúng ta cứ theo chuyện đã xảy ra nói rõ lại với sư phụ rồi tùy người định đoạt.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hạ Hầu Thiên reo lên:

- Tiểu đệ đã có một chủ ý rồi đây!

Trương Quyền quay sang:

- Chủ ý gì, sự đệ?

Giọng nói của Hạ Hầu Thiên chợt trầm lại:

- Đại sư huynh, cứ theo tiểu đệ nghĩ thì chắc rằng sau khi Đường Thế Dân trị thương lành mạnh rồi sẽ được Phong Bảo cho ra khỏi Bảo, vậy sao anh em chúng ta không nán lại ẩn trú quanh quất đầu đó chờ gã xuất hiện rồi xuất kỳ bất ý giết gã đi.

Trương Quyền cau mày khó chịu:

- Lời sư đệ sai rồi, khi nãy chúng ta đã sử dụng ám khí hãm hại Đường sư đệ. Lúc giao tranh, hấn không rút kiếm ra vậy mà chúng ta còn chưa hạ nổi gã, phải dùng tới thủ đoạn và ám khí mới hạ được, chuyện này chắc gã đã rõ trong lòng rồi, sự căm hờn đã lên cực độ. Nếu chúng ta gặp lại gã một lần nữa thì không khỏi bị gã giết chết. Hơn nữa sư đệ cũng biết Đường tam đệ đã học được kiếm pháp vô địch thiên hạ Truy Hồn Tam Thức thì làm thế nào chúng ta địch lại. Nếu sư đệ khăng khăng đòi hành động ám muội, ta chỉ e hậu quả khốc liệt không sao đo lường được.

Đến đây Hạ Hầu Thiên đành ngậm miệng chứ không sao mở lời được nữa.

Trong một căn phòng trang hoàng đơn giản xinh xắn, Đường Thế Dân đi tới đi lui một mình có vẻ trầm tư, nghĩ ngợi.

Khi ấy, lão tổng quản tiến vào phòng với bộ mặt tươi tắn:

- Đường công tử, thần tình của công tử đã hồi phục như xưa, vài hôm nữa có thể như bình thường.

Giương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân hãy còn thoáng hiện nỗi uất hận, nhưng chàng gượng tươi cười:

- Mời đại tổng quản ngồi. Tại hạ nhờ công ơn của tổng quản, nếu không tính mạng đã chẳng còn. Quả thật tại hạ ghi ơn tổng quản cả đời. Nay tại hạ cảm thấy đã hoàn toàn hồi phục vậy xin được lên...Lão tổng quản xua tay ngắt lời:

- Đường công tử chớ nên khách sáo như thế. Bảo chủ của tệt chúc đây đối với bất cứ ai đều coi như bạn cả.

Song Đường Thế Dân vẫn tiếp lời vừa bị cắt đứt:

- Đại tổng quản, tại hạ chỉ sợ lưu lại lâu quá trong bảo sẽ làm phiền quý vị. Vậy tại hạ xin được cáo từ, sau này xin thù tạc với nhau.

Lão tổng quản cười khà:

- Đường công tử chớ có vội vàng nóng nảy như thế, đợi mai đây Bảo Chủ từ xa trở về công tử cũng nên gặp mặt ngài một phen để biết mặt nhau. Có lẽ nào công tử lại ra đi một cách hối hả như thế hay sao?

Đường Thế Dân không còn thốt ra lời nào từ biệt được cả, quả đúng như lão tổng quản nói có lẽ nào chàng rời khỏi chốn này chẳng một lời từ giã chủ nhân Phong Bảo hay sao. Hơn nữa, từ lâu chàng đã nghe qua danh hiệu Phong Bảo, và võ lâm đồn rằng Bảo Chủ võ công rất cao cường vậy thì chàng cũng nên nán lại để diện kiến đối phương một phen xem sự thật thế nào cho biết.

Nghĩ vậy, Đường Thế Dân vòng tay:

- Tại hạ đành cam thất lễ. Tại hạ nay hãy còn chưa biết cao danh của đại Bảo Chủ tòa Phong Bảo này, lão tổng quản có thể nào chỉ giáo cho tại hạ hay không?

Lão tổng quản tươi cười đáp:

- Tệ Bảo Chủ gọi là Hồng Diên Niên. Đường công tử từ miền Nam đến chắc ít nghe ai nhắc tới tên tuổi, còn về phương Bắc này thì từ già tới trẻ, từ gái đến trai, từ nam tới nữ ai ai cũng đều nghe tới tệ danh của Bảo Chủ bởi bình sinh Bảo Chủ rất quý trọng anh hùng, hào kiệt bốn phương nhất là các trang thiếu niên giang hồ, nên được người võ lâm chú ý.

Rồi lão tổng quản nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân tiếp:

- Đường công tử, thực tình tệ chức không hề có ý muốn tò mò câu chuyện riêng tư của ai cả, nhưng đối với công tử tệ chức thấy cần biết qua một điều.

- Điều gì xin lão tổng quản cứ hỏi?

- Lúc nãy tệ chức có nghe hai vị sư huynh của Đường công tử bảo rằng công tử đã sát hại nhị sư huynh gì đó có thật thế chẳng?

Đường Thế Dân cắn răng, khẩn trương lên:

- Nay tại hạ quả thật không biết phải nói thế nào cho rõ câu chuyện. Có điều chắc chắn rằng đây chỉ là một chuyện nhầm lẫn to lớn, mà mãi tới nay tại hạ cũng chưa truy ra thủ phạm sát hại nhị sư huynh.

Lão tổng quản trầm giọng:

- Câu chuyện như thế nào, công tử có thể nói cho tề chức được biết một phần hay không?

- Có thể lắm chứ.

Rồi Đường Thế Dân đem hết mọi việc xảy ra lúc còn ở tại nhà sư phụ kể lại cho lão tổng quản nghe, song chàng dẫu đi việc mình luyện thành Tam Kiếm Truy Hồn, mà chỉ bảo mình và nhị sư huynh so sánh võ công với nhau thôi.

Lão tổng quản nhìn thẳng vào mắt Đường Thế Dân, nghe rõ câu chuyện rồi gật gù:

- Cứ theo tề chức đoán thì Đường công tử không đến nỗi tề bạc như thế, nhưng công tử cũng chớ nên lấy đó làm ưu phiền, trong cõi thiên hạ chẳng có chuyện bí mật nào dẫu diễn lâu ngày được cả, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó công tử minh oan trước lệnh sư.

Đường Thế Dân gật đầu biểu lộ sự đồng tình, tuy vậy lòng chàng dẫu thế bỏ qua sự ưu tư kia được.

Nhất định trước sau gì chàng cũng phải tìm cho bằng được thủ phạm sát hại nhị sư huynh.

Lúc ấy, lão tổng quản vừa nói:

- Thôi, Đường công tử hãy nghỉ ngơi cho khỏe, tề chức còn phải đi tìm lão này một chút.

Lão tổng quản dợm bước đi, sực nhớ một việc quay lại thò tay vào trong túi lấy ra mũi ám khí trao cho Đường Thế Dân:

- Đường công tử, loại ám khí này cực kỳ hiểm độc, nếu mấy hôm trước công tử bị trúng vào hiểm huyết chắc hẳn đã chết rồi, nhưng cũng nhờ Khương lão thần y trong Phong Bảo cứu chữa, bằng không công tử cũng chưa ngồi dậy nổi đâu. Tề chức thấy sử dụng ám khí như thế không được quang minh chính đại cho lắm nhưng chẳng hiểu món này tự nhị vị sư huynh của công tử sáng chế hay của sư môn?

Ám khí kia là một cây kim thép, chỉ lớn hơn cây kim may áo không bao nhiêu, hai bên có gắn hai chiếc cánh, hình thù giống như cái lưỡi câu hai ngạnh.

Đường Thế Dân cau mày, không hiểu tại sao tam sư huynh chàng lên học món ám khí này vốn không phải do sư môn truyền dạy.

Hắn đã học ở đâu?

Suy nghĩ mãi Đường Thế Dân cũng không ra lẽ. Chàng lặng lẽ cất món ám khí đó vào lòng. Sau đó, Đường Thế Dân lên giường nằm dưỡng sức vì đã quá suy tư về chuyện xảy ra.

Chàng cố dỗ giấc ngủ, song cứ trần trọc hoài không sao thiếp đi được. Chàng lại nhớ tới chuyện hàm oan chưa giải của mình, đến chuyện được Dư Định Tân, lão tổng quản Phong Bảo cứu sống rồi sau khi hai vị sư huynh trở lại gia trang báo tin chàng thì hậu quả như thế nào?

Thực ra chàng còn một mối huyết hải thâm thù nên chưa thể trở về phục lệnh sư môn được, chứ không phải chàng muốn chống lại mệnh lệnh của sư phụ.

Không ngủ được, Đường Thế Dân bước xuống đất đi đi lại lại trong phòng vừa nghĩ ngợi viễn vông.

Đột nhiên Đường Thế Dân phát giác một chiếc bóng đen xuất hiện bên ngoài.

Lòng chàng rung động, bóng đen đã bắn mình lên nóc nhà nhanh như một làn khói.

Xem tình hình ám muội này chắc chắn không phải người của Phong Bảo rồi.

Vậy là ai?

Là nhị vị sư huynh chàng trở vào đây tìm chàng nữa chăng?

Song theo suy đoán của Đường Thế Dân thì hai vị sư huynh chàng không đủ cam đảm xông vào Phong Bảo.

Đang khi đó, chiếc bóng kia lại nhích động thoáng qua cửa sổ rồi thì mất dạng.

Đường Thế Dân nắm chặt chuôi kiếm phóng mình lên nóc nhà như một vì sao, bắn xẹt theo phía sau chiếc bóng đó.

Trong chốc lát Đường Thế Dân đã theo gần kịp chiếc bóng, liền thu hồi thân thủ lại.

Chàng nhận ra chiếc bóng kia đã đứng oai nghiêm trên nóc nhà có vẻ hải hùng.

Trên gương mặt hắc tràm kín một vuông vải đen chỉ thấy nhãn quang sáng rực lóng lánh.

Theo tướng mạo thì người kia không đúng là nhị vị sư huynh của Đường Thế Dân rồi.

Bây giờ hình như người bịt mặt thần bí nhận ra Đường Thế Dân nên hấn nhảy lại xuống đất.

Đường Thế Dân cũng hiểu như thế, nên chàng lắc mình đứng đối diện với người bịt mặt thần bí đó.

Người bịt mặt thần bí đã rút sẵn thanh kiếm sáng ngời cầm trong tay, nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân.

Sau đó hấn cất giọng trầm khiếp:

- Người không phải là người trong Phong Bảo này?

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đúng vậy. Ta là khách của chủ nhân tòa Phong Bảo.

Người bịt mặt thần bí cười khà:

- Nếu thế, thì ngươi cũng không nên tham dự vào chuyện riêng tư của thiên hạ làm gì.

Đường Thế Dân cau mày, nghiêm giọng:

- Các hạ xông vào Phong Bảo giữa lúc đêm khuya chắc phải có chủ tâm gì. Vậy xin cho tại hạ biết.

Người bịt mặt thần bí cười nghề rợn:

- Lúc này ta đã bảo rồi. Ngươi là khách của Phong Bảo thì chẳng nên can dự vào chuyện người.

Đột nhiên Đường Thế Dân tiến tới hai bước, trong tay nắm chắc cả kiếm lẫn vỏ.

Người bịt mặt cười ha hả:

- Ngươi muốn giao đấu với ta à?

Đường Thế Dân gằn giọng:

- Nếu các hạ không chịu nói rõ các hạ là ai, và nguyên nhân nửa đêm xông vào tòa Phong Bảo này thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Người bịt mặt thần bí trầm giọng:

- Chớ có điên cuồng, rồ dại, ngươi chỉ là một tên khách quèn của tòa Phong Bảo, mà lại muốn đem cái mạng của mình thế cho chủ nhân của nó hay sao?

Liền đó người bịt mặt thần bí huy động thanh trường kiếm thì triển ra một chiêu vô cùng hiểm độc, lệ như vì sao điểm tới yếu huyệt của Đường Thế Dân.

Biết người bịt mặt thần bí là một cao thủ hảo hạng Đường Thế Dân lệ làng xuất chiêu chống đỡ.

Một tiếng rồn rảng nổi lên, tiếp theo đó có tiếng rú vang lừng.

Người bịt mặt thần bí trúng chiêu của Đường Thế Dân tháo lui mấy bước miệng rú kinh hoàng.

Mới ra chiêu đầu Đường Thế Dân đã nắm chắc phần thắng, khiến cho đối phương không sao khỏi hãi hùng.

Đường Thế Dân buông lạnh giọng:

- Các hạ, vừa rồi đúng ra tại hạ đã nương tay, nếu không chắc chắn các hạ đã chẳng còn mạng sống nữa. Vậy các hạ nên khai thật các hạ là ai, vào đây với dụng tâm gì?

Người bịt mặt thần bí khe khẽ hừ lên lạnh lẽo, rồi với thân pháp lạ lùng bắn vọt vào trong ngôi nhà quỉ dị kia.

Đường Thế Dân cũng nhanh hơn chớp mắt theo sau chiếc bóng thần bí nhưng khi tới cánh cửa thì hắn đã biến đi mất dạng rồi.

Đường Thế Dân ngưng bước lại gọi to:

- Các hạ hãy ra đây cho mau, đừng để tại hạ vào tìm sẽ có điều bất lợi cho các hạ.

Thình lình từ phía trong u tối mịt mờ một giọng già dặn như quỉ ma nổi lên rợn cả óc người:

- Nửa đêm kẻ nào dám vào phá phách cấm địa của lão phu.

Giọng nói già dặn khiếp người kia quả thật không phải là người bịt mặt thần bí vừa rồi.

Đường Thế Dân rung động tâm can, nhưng vẫn điềm tĩnh đáp:

- Vừa rồi có kẻ gian xông vào đây, nên tại hạ vào kiểm.

Giọng quỉ dị kia khẽ hừ như ma hú, rồi đèn bật sáng lên, thoáng một cái bóng như ma quỉ đứng trước mặt Đường Thế Dân tự bao giờ rồi.

Chẳng hiểu hắn dùng thứ quỉ pháp gì mà khi hắn tới gần chàng chẳng hề nghe một tiếng động dù nhỏ đến đâu.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn kỹ người phát ra âm thanh đó, thì bất giác phải kinh hoàng, hoảng hốt.

Huyết mạch trong người chàng dường như ngưng lại, toàn thân quả thật muốn ráo lên.

Trời! Đây không phải là người mà chính là ma quỉ hiện hình về lúc canh khuya!

Qua ánh đèn bạch lạp, Đường Thế Dân nhận ra đó là một quái nhân mặt mũi như cương thi, đầu tóc rối bù, sắc diện xanh xao như cương thi vừa từ trong quan tài bò ra, cặp mắt một lớn một nhỏ, không có lông mày, chiếc mũi như trứng ngỗng lại méo mó kỳ dị, miệng y thật rộng đồ lòm, lại lòi hai chiếc răng nanh trắng nhớn.

Trong Phong Bảo tại sao lại có một quái nhân như thế này, khiến ai trông y cũng phải kinh hồn hoảng phách.

Nếu không nhờ có tiếng người già dặn, chàng đã cho đó là một bóng quỷ hiện hình.

Quái nhân buông trầm xuống:

- Ngươi là ai?

Đường Thế Dân gắng gượng lấy lại bình tĩnh, đáp:

- Tại hạ là Đường Thế Dân, là khách trong tòa Phong Bảo.

- Ngươi vào đây làm gì?

- Tại hạ rượt bắt một người chạy trốn vào đây.

Cặp mắt một to một nhỏ của quái nhân trợn lên:

- Nói láo. Nơi đây chẳng có người nào chạy vào cả.

Đường Thế Dân nghĩ đến thanh kiếm trong tay và ba tuyệt chiêu Truy Hồn Tam Thức có thể đối phó với bất cứ một nhân vật quỷ dị nào.

Quái nhân trầm trầm:

- Hãy vào đây!

- o O o -